

Grecii se opun ca Fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei (FRIM) să poarte numele de Macedonia, pe care îl consideră parte a tezaurului lor cultural și istoric. Fiindcă partea de nord a Greciei se numește Macedonia, a recunoaște existența unui stat cu același nume ar pune în pericol integritatea teritorială a Greciei, ar justifica amestecul străin în afacerile ei interne, consideră majoritatea politicianilor greci, scrie Nicolae Negru în www.ziarulnational.md, preluat de Romanian Global News.

Ei nu s-au lăsat convinși de contrariul nici după introducerea unor modificări în Constituția Macedoniei și decizia, din 1992, a Comisiei de Arbitraj constituită de Comunitatea Europeană care spune că denumirea Macedonia nu implică pretenții teritoriale față de Grecia din partea FRIM.

În februarie 1994, Grecia a recurs la arma blocadei economice pentru a determina FRIM să-și modifice desenul de pe drapelul său - un soare stilizat, din perioada macedoneană, considerat de greci drept „simbol al continuității dintre cultura macedoneană veche și cultura greacă modernă”. Iar în iunie 1995, ea s-a adresat la Organizația Mondială a Proprietății Intelectuale pentru a-i confirma dreptul asupra acestui simbol. Atena a blocat arborarea drapelului respectiv la sediul ONU din New York și FRIM a bătut în retragere, modificând simbolul de pe drapelul său de stat.

Soluția propusă de Atena în disputa legată de numele țării vecine e ca FRIM să se numească Macedonia de Nord. Din cauza că Skopje nu acceptă acest lucru, că promovează o politică de „antichizare”, naționalizând unele perioade și personalități istorice elene, cum ar fi Alexandru Macedon, Grecia se opune ca FRIM să fie primită în NATO și UE. Abia în ultima vreme unii politicieni macedonieni se arată dispuși să țină cont de sensibilitatea statului vecin în chestiunea denumirii statului lor, dar nu se știe cât va mai dura această dispută, pe care multe state o consideră ridicolă, recunoscând numele Macedonia în pofida demersurilor grecești.

În aparență, tiparul greco-macedonean poate fi aplicat și relațiilor dintre România și Republica Moldova, care pretinde (pre limba unor politicieni „stataliști”) că își trage „statalitatea” de la Țara Moldovei, parte constitutivă a statului român modern, iar ca erou național îl consideră pe Ștefan cel Mare, care este „cel mai mare român”, conform unui sondaj printre telespectatorii TVR 1. Însă România a procedat exact invers, fiind prima țară care a recunoscut independența și simbolurile Republicii Moldova, similare, în mare parte, celor românești. Atitudinea belicoasă a moldoveniștilor noștri, în frunte cu Dodon, față de România le-ar putea da apă la moară grecilor suspicioși, dar nu pare să sperie deloc Bucureștiul, ci, dimpotrivă, îl determină să sprijine

Chișinăul în efortul său de integrare europeană.

De ce politica „antichizării” Republicii Moldova, care a împlinit abia 26 de ani, pretenția ei de a substitui Moldova istorică, „naționalizarea” lui Ștefan cel Mare și a simbolurilor sale, „aluziile” teritoriale, încurajate de Putin (care i-a dăruit harta Moldovei de până la 1812 lui Dodon, când de fapt ar fi trebuit să o dăruiască lui Iohannis) nu-i provoacă României vreo reacție asemănătoare cu a Greciei față de FRIM? De ce moldoveniștii încearcă să sperie România, iar ea nu îi ia în serios?

Cu toate asemănările, în relațiile dintre Grecia și Macedonia, pe de o parte, și România cu Republica Moldova, pe de altă parte, există o diferență esențială: macedonienii de azi și grecii de azi sunt popoare diferite, pe când românii și moldovenii sunt același popor și ieri, și azi. Chiar dacă unii moldoveni pretind că vorbesc altă limbă, decât cea românească, ei nu pot nega că înțeleg românește (De altfel, printre traducătorii militari ai Armatei Sovietice în România erau, ironia sorții, unii transnistreni „stataliști”).

România nu se teme de apropierea cu Republica Moldova, nu instituie blocade economice împotriva ei, ci o sprijină economic și politic. Fiindcă românii și moldovenii sunt același popor, Rusia are „grijă” ca ei să nu se apropie prea mult unii de alții și, în afară de embargouri și alte pârghii economice, îi întreține pe „stataliștii” din Republica Moldova. Moldovenismul acestora însă, dacă nu e primitiv, rudimentar, e fals, fapt care iese la iveală cu prima „zgârietură”: „stataliștii” se opun, se tem ca de moarte de reunirea cu moldovenii de dincolo de Prut, folosind numele lui Ștefan cel Mare împotriva restabilirii hotarelor Moldovei lui Ștefan cel Mare, sfâșiată de Rusia. Nu e absurd, bizar, monstruos: „moldovenii” luptă împotriva reunirii cu frații lor „ne-eliberați” de Rusia?

Moldoveniștii sunt produsul cu destinație specială al propagandei rusești, „elaborați” pentru a permanentiza raptul și ocupațiile ruse din 1812, 1940 și 1944, ca nu cumva să se repete anul 1918. Contactul cu moldovenii și ceilalți români de dincolo de Prut le poate fi fatal, de aceea moldoveniștii s-au împotrivit independenței RSSM, apoi - reunirii cu România. În acest scop, ei au fixat în Constituție că revizuirea caracterului „suveran, independent și unitar” al Republicii Moldova se poate face doar prin referendum. Crezând că astfel barează definitiv calea reunirii, bazându-se pe românofobia inoculată majorității în perioada ocupației sovietice, falșii urmași ai lui Ștefan au legitimat de fapt procesul reunificării. Oricât ar amenința ei acum pe primari și consilierii locali care proclamă reunirea cu România, SIS-ul, poliția și procuratura nu-i mai poate ajuta. Încercând să sperie România cu pierderea Moldovei, Dodon riscă să rămână președinte fără stat.